

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 133/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Patríciovou Urbanovou, advokátkou, Sládkovičova 9, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 55Nt/8/2022 zo 14. marca 2024 a postupu a uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tos/37/2024 z 30. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to uznesením okresného súdu sp. zn. 55Nt/8/2022 zo 14. marca 2024 a postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 1Tos/37/2024 a jeho uznesením sp. zn. 1Tos/37/2024 z 30. septembra 2024. Žiada zrušiť rozhodnutie krajského súdu, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadostučinenie a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1Tk/2/2015 z 13. marca 2017 (právoplatným 19. septembra 2017) bol sťažovateľ uznaný vinným z organizácie trestného činu vraždy v štádiu pokusu, ktorý sa mal spáchať v presne nezistený deň v mesiaci júl 2002 tak, že prikázal [REDAKOVANÉ] zavraždiť [REDAKOVANÉ]. Na tento účel mu poskytol dve krátke guľové zbrane a povedal mu, nech si na spáchanie skutku prizve [REDAKOVANÉ]. Následne [REDAKOVANÉ] 11. augusta 2002 asi o 2.00 h po privezení na miesto skutku pred obytný blok 5/A [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] desaťkrát vystrelil na [REDAKOVANÉ], ktorého zasiahlo 5 projektilov. Poškodený tento útok prežil. Úmyslom spáchania tohto trestného činu u sťažovateľa bolo posilnenie svojho postavenia v prostredí osôb páchajúcich trestnú činnosť a zvýšenie jeho

príjmov najmä z vyberania výpalného a z inej nelegálnej činnosti. Okresný súd uznesením sp. zn. 55Nt/8/2022 zo 14. marca 2024 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 Trestného poriadku zamietol.

3. Sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy označeného konania, opierajúc sa o viaceré skutočnosti, najmä list napísaný [REDAKOVANÉ] jeho manželke [REDAKOVANÉ], výpoveď odsúdeného [REDAKOVANÉ], výpoveď [REDAKOVANÉ], dohody medzi spolupracujúcimi osobami s orgánmi činnými v trestnom konaní. Okresný súd uznesením sp. zn. 55Nt/8/2022 zo 14. marca 2024 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 Trestného poriadku zamietol. Vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie a po ňom dospel k záveru, že v konaní nevyšli najavo také skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mali potenciál samej osebe, resp. v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť návrhu na povolenie obnovy vyhovieť.

4. V sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ poukázal ako na zásadnú novú skutočnosť, ktorá nebola v pôvodnom právoplatne skončenom konaní prezentovaná, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] bola bývalou priateľkou poškodeného [REDAKOVANÉ], a to mohol byť možný motív [REDAKOVANÉ] proti poškodenému. Ďalšia námietka smerovala k zhodnoteniu znaleckého posudku Mgr. Slávky Jašekovej č. 4/2014 z 25. mája 2015 o vierohodnosti [REDAKOVANÉ]. Práve svedok [REDAKOVANÉ] bol v posudzovanej veci jediným priamym dôkazom obžaloby. Jeho výpoveď dal do súvisu s konaním vedeným na okresnom súde pod sp. zn. 3Tk/2/2015 v trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] (obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby), v ktorom bol spolupracujúci svedok [REDAKOVANÉ], ktorého výpoveď súd vyhodnotil ako značne protichodnú.

5. V napadnutom uznesení krajský súd dospel k záveru, že odvolacia argumentácia sťažovateľa je len zopakovaním argumentácie návrhu na obnovu konania a vyjadrením nesúhlasu s vyhodnotením novo predložených dôkazov a skutočností, ktoré viedli okresný súd k zamietnutiu tohto návrhu. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu považoval krajský súd za dostatočné a presvedčivé. Okresný súd podrobne a logicky vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k záveru, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Krajský súd zastával názor, že vzhľadom na dôvody obnovy konania uvádzané sťažovateľom si okresný súd vytvoril dostatočný základ pre svoje rozhodnutie a zároveň sa vysporiadal so všetkými kvalifikovanými návrhmi sťažovateľa na vykonanie dokazovania tak, ako to okresný súd podrobne uviedol vo svojom uznesení. Skutočnosti uvádzané sťažovateľom v návrhu na povolenie obnovy konania, duplicitne uvedené aj v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ako aj skutočnosti zistené z dôkazov navrhnutých sťažovateľom sú vyjadrením jeho nesúhlasu s trestným postihom a vyjadrujú predstavu sťažovateľa o tom, ako mal súd v základnom konaní postupovať a hodnotiť dôkazy, avšak neposkytujú také nové skutočnosti, ktoré by boli súdu skôr neznáme, resp. ktoré by boli svojím obsahom takého zásadného charakteru, že by samej osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi súdu skôr známymi odôvodňovali iné rozhodnutie o vine. Výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] (ktorý mal v tejto trestnej veci dočasne odložené vznesenie obvinenia) nebola jediným usvedčujúcim dôkazom. Ďalším dôkazom bola výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] (ktorý mal v tejto veci tiež dočasne odložené vznesenie obvinenia). Okresný súd vyhodnotil výpovede týchto svedkov zvlášť starostlivo s poukazom na to, že ide o „kajúcnikov“, a nezistil motív, pre ktorý by mali nepravdivo usvedčovať obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Ich svedectvo bolo nepriamo podporené aj výpoveďami svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Svedok [REDAKOVANÉ] sám uviedol, že ako svedok usvedčuje obžalovaného [REDAKOVANÉ] aj v iných trestných veciach.

Už v tomto konaní svedkyňa [REDAKOVANÉ] vypovedala, že je manželkou svedka [REDAKOVANÉ] od roku 2005 a priatelit' sa začali v roku 2001. Z pôvodného dokazovania však vyplynulo, že poškodený [REDAKOVANÉ] v čase spáchania skutku mal vzťah so [REDAKOVANÉ], ktorá žila spoločne s poškodeným v prenajatom byte asi dva až tri roky. Po skutku už s poškodeným nebývala. Žiarlivosť ako dôvod na páchanie trestného činu spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ] k poškodenému [REDAKOVANÉ] je len domnienkou sťažovateľa, ktorá nie je verifikovaná. V tomto smere ani list zaslaný [REDAKOVANÉ] jeho manželke (ktorého obsah okresný súd vyhodnotil z hľadiska obsahu ako neurčitý), nie je možné hodnotiť, že svedok v konaniach vedených proti [REDAKOVANÉ] vypovedal účelovo. Pokiaľ ide o ďalšie dôvody na obnovu konania – námietky proti zákonnému sudcovi v základnom konaní či zložení senátu krajského súdu konajúceho o odvolaní, ide o námietky procesného charakteru a tieto môžu byť predmetom iného mimoriadneho opravného prostriedku, a preto krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 1Tos/37/2024 z 30. septembra 2024 tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napáda závery krajského súdu, ktoré považuje za arbitrárne, nesprávne a protirečiacie zákonnej úprave obnovy konania podľa Trestného poriadku. Z obsahu predostretej argumentácie možno vyvodit', že sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi oboch konajúcich súdov, ktoré nevyhoveli predmetnému návrhu na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ je toho názoru, že vykonaným dokazovaním došlo k preukázaniu splnenia podmienky na povolenie obnovy konania vzhľadom na existenciu nových dôkazov, ktoré súdu v pôvodnom konaní neboli známe, spôsobilých aspoň v rovine pravdepodobnosti privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre sťažovateľa. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že došlo k zmene výpovede poškodeného, ktorá bola súčasťou dokazovania, o nový motív konania spolupracujúceho obvineného [REDAKOVANÉ] proti poškodenému, ktorý však v pôvodnom konaní pred okresným súdom nebol prezentovaný ani skúmaný. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že z jeho návrhu a jeho následnej výpovede na verejnom zasadnutí malo byť zrejmé, že sa sťažovateľ domáhal prehodnotenia dôkazov, ktoré boli v pôvodnom konaní riadne vykonané a vyhodnotené individuálne, ako aj v ich súhrne. Krajský súd mal arbitrárne vyhodnotiť ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 Trestného poriadku, a napadnutým uznesením jeho sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu arbitrárne zamietnuť. Týmto postupom všeobecných súdov malo dôjsť podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné

náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu:

9. Sťažovateľ síce v petite svojej ústavnej sťažnosti nežiada uznesenie okresného súdu zrušiť, avšak z obsahu úvodnej časti ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ napáda nielen postup a rozhodnutie krajského súdu, ale rovnako za porušovateľa svojich ústavných práv označuje aj okresný súd a jeho rozhodnutie. Na margo uvedeného ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 55Nt/8/2022 zo 14. marca 2024, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k tomuto uzneseniu okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1Tos/37/2024 z 30. septembra 2024. Sťažovateľ teda využil možnosť podania sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku proti tomuto uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

14. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku sú návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

15. V napadnutom uznesení krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý, nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu považoval krajský súd za dostatočné a presvedčivé, okresný súd podrobne a logicky vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k záveru, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Krajský súd zastával názor, že vzhľadom na dôvody obnovy konania uvádzané sťažovateľom si okresný súd vytvoril dostatočný základ pre svoje rozhodnutie a zároveň sa vysporiadal so všetkými kvalifikovanými návrhmi sťažovateľa na vykonanie dokazovania tak, ako to okresný súd podrobne uviedol vo svojom uznesení. Skutočnosti uvádzané sťažovateľom v návrhu na povolenie obnovy konania, duplicitne uvedené aj v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ako aj skutočnosti zistené z dôkazov navrhnutých sťažovateľom sú vyjadrením jeho nesúhlasu s trestným postihom a vyjadrujú predstavu sťažovateľa o tom, ako mal súd v základnom konaní postupovať a hodnotiť dôkazy, avšak neposkytujú také nové skutočnosti, ktoré by boli súdu skôr neznáme, resp. ktoré by boli svojím obsahom takého zásadného charakteru, že by same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi súdu skôr známymi odôvodňovali iné rozhodnutie o vine.

16. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s časťou odôvodnenia uznesenia okresného súdu, s ktorou sa krajský súd v napadnutom uznesení stotožnil), ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či návrh na povolenie obnovy trestného konania obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, konštatuje ústavnú

konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Krajský súd sa oboznámil s dôkaznou situáciou v základnom konaní, pričom od strany 9 sa podrobne zaoberá a vyčerpávajúco reaguje na jednotlivé sťažnostné námietky sťažovateľa.

17. Súd konajúci o povolení obnovy konania nie je povinný ani v prvej fáze konania o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku vykonať automaticky/mechanicky všetky v návrhu na obnovu konania prezentované dôkazy, ani keby spĺňali atribút „novosti“. Pre (už aj) zvažovanie obnovy konania musí byť totiž naplnená aj druhá premisa vyjadrená v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a to možnosť (v neoddeliteľnom kontexte už vykonaného dokazovania) vyvolať rozhodnutie vo veci samej vo svojej podstate odlišné oproti tomu pôvodnému. Aj v konaní o povolení obnovy konania je preto *a minori ad maius* aplikovateľný § 272 ods. 3 (najmä prvá veta) Trestného poriadku, podľa ktorého súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi (ak to platí v pôvodnom konaní, v konaní o obnove už právoplatne skončeného konania to musí platiť o to viac). Potenciál (aj keď nie vyhodnotená istota) zmeny rozhodnutia teda musí byť, ako už bolo uvedené, reálny, nielen hypotetický (IV. ÚS 245/2023).

18. Ústavný súd v kontexte okolnosti veci sťažovateľa poukazuje na právnu úpravu, ktorá vyžaduje na povolenie obnovy konania súčasné splnenie oboch podmienok, teda podmienky novosti skutočnosti alebo dôkazu a zároveň podmienky ich spôsobilosti v spojení s ostatnými dôkazmi alebo samostatne odôvodniť odlišné rozhodnutie o vine alebo treste. Ústavný súd konštatuje, že tak, ako to správne uviedli aj konajúce všeobecné súdy, v prípade predmetného návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania nešlo o predloženie kvalifikovaných nových skutočností či dôkazov, ale dôvody v ňom uvedené vyjadrujú len nesúhlas sťažovateľa s jeho trestným postihom a predkladajú jeho predstavu o tom, ako mal súd v základnom konaní postupovať. Ústavný súd zároveň dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia (m. m. II. ÚS 356/2023).

19. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že konanie o povolení obnovy konania nie je tretím stupňom rozhodovania (o vine a treste), v ktorom by bolo možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní.

20. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). V uvedenej súvislosti ústavný súd ďalej pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným postupom a uznesením krajského súdu, ústavný súd sa aj touto časťou ústavnej sťažnosti zaoberal, pričom, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že kritériom

aplikovateľnosti čl. 6 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na konanie o obnove a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na revíziu procesu. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa preto možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 223/2017, II. ÚS 390/2019, II. ÚS 357/2020 a i.). Napadnutým uznesením krajský súd ako sťažnostný súd rozhodoval o návrhu na povolenie obnovy konania. V konaní sa už teda nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané konanie aplikovateľný. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa artikulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu